

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΣΙΝΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΕΜΕΡΙΚ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ

Ο κόμης Ζάν ντε Βαλτανέζ ήταν από δω κι' ένα μήνα περίπου πρόεδρος της αριστοκρατικής λέσχης «Ντάμα Σπαθί». Το αξίωμα αυτό το κατείχε πρώτα ο πατέρας τους, ο μαρκήσιος ντε Βαλτανέζ. Στις τελευταίες, όμως, εκλογές ο μαρκήσιος απόσυρε την υποψηφιότητά του, προφασιζόμενος ότι η ηλικία του — ήταν εξηνταπέντε έτων, αλλά θαλερός ακόμα — δεν του επέτρεπε να εκτελή τα προεδρικά του καθήκοντα με την απαιτούμενη εύσυνειδησία. Και πρότεινε ως διάδοχό του τον γυιό του, τον κόμητα Ζάν ντε Βαλτανέζ. Τα μέλη της λέσχης τον ψηφίσανε παμφηφει άφ' ενός επειδή ο κόμης ήταν γνωστός για την σοβαρότητα του χαρακτήρος του και την άμεμπτη διαγωγή του, και άφ' άλλου επειδή, ως άγαμος, θά είχε καιρό διαθέσιμο να τον αφιερώση στη λέσχη. Και δεν βγήκανε γελασμένοι στις προσδοκίες τους. Ο κόμης έδειξε, από την πρώτη κιόλας εβδομάδα, στην εξάσκηση των λεπτών καθηκόντων του, ότι ήταν ιδεώδης πρόεδρος για μια αριστοκρατική λέσχη. Ο μαρκήσιος, ο οποίος δεν έπαψε να είνε ένας από τους πιο τακτικούς θαμώνας της λέσχης, ήταν περήφανος για το γυιό του.

Ο κόμης, λοιπόν, ήταν από ενός πεοίπου μηνός πρόεδρος της λέσχης όταν, ξαφνικά, ένα βράδυ, στο τραπέζι του μπακαρά, άπεκαλύφθη ότι τα τραπουλόχαρτα ήσαν σημαδεμένα!... Για πρώτη φορά από τον καιρό της ιδρύσεώς της, παρατηρήθη στην λέσχη αυτή μια άταξία τόσο σοβαρά... Δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία ότι μεταξύ των παικτών υπήρχε κάποιος άπατεών! Άλλά ποιός ήταν αυτός; Κανείς δεν μπορούσε να ύποπτευθη τον διπλανό του, γιατί όλοι οι θαμώνες ήσαν γνωστοί μεταξύ των, άνθρωποι άνώτεροι κάθε ύπονοίας... Ένας μονάχα θεωρήθηκε ύποπτος: ο νεαρός ύποκόμης Μωρίς ντε Ρονσερέ, ο οποίος είχε κερδίσει μέσα σε δεκαπέντε μέρες πάνω από τριακόσιες χιλιάδες φράγκα. Η σκανδαλώδης αυτή εύνοια της τύχης ήταν έπόμενο να προκαλέση τις ύπονοιες των άλλων. Με την διαφορά ότι κανείς δεν τολμούσε ν' άπευθύνη κατά του ύποκόμητος μια συγκεκριμένη κατηγορία. Έξ άλλου, αυτό ήταν δουλειά του προέδρου.

Πράγματι, ο Βαλτανέζ, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του, παρακάλεσε τους παίκτας να μη φύγουν από την λέσχη πριν κάνη μια πρόχειρη άνακρισι. Και κάλεσε στο γραφείο του έναν-έναν τους ύπαλλήλους της λέσχης και τους ύπέβαλε διάφορα έρωτήματα, για να έξακριώση πώς βρέθηκαν ή σημαδεμένες τράπουλες.

Ένα από τα γκαρσόνια της σάλλας του παιχνιδιού ύπέπεσε σε άντιφάσεις. Και όταν ο πρόεδρος τον φοβέρισε ότι θά τον καταγγείλη στην άστυνομία, εκείνος ώμολόγησε ότι αυτός άντικαθιστούσε τις τράπουλες που άγόραζαν με άλλες, σημαδεμένες, τις όποιες όμως του τις παρέδινε ένα μέλος της λέσχης!...

— Ποιός είνε αυτός; ρώτησε ο Βαλτανέζ.

— Δεν μπορώ να σας πω τ' όνομά του, κύριε πρόεδρε!

— Άν δεν μου το πής, θά σε παραδώσω στην άστυνομία!

— Ο κ. πρόεδρος άς μου έπιτρέψη να τον συμβουλευού να μη το κάνη αυτό! είνε το γκαρσόνι με μοχθηρό χαμόγελο.

— Τολμάς, έλεεινέ, να... φώναξε ο Βαλτανέζ.

— Μάλιστα, τολμώ, επειδή το πρόσωπο που μου παραδίνει τις σημαδεμένες τράπουλες είνε... ο πατέρας σας!... Και άν θέλετε να βεβαιωθήτε, δεν έχετε παρά να πάτε στο βεστιάριο και να ψάξετε σε μια κρυφή τσάνη, στο κάτω

μέρος του παλτου του... Έκεί θά βρήτε δυο σημαδεμένες τράπουλες, τις όποιες ο πατέρας σας δεν πρόλαβε άπόψε να μου δώση...

Ένα δυνατό ρίγος πέρασε από το σώμα του κόμητος ντε Βαλτανέζ. Όστόσο, ο πρόεδρος της λέσχης, θέλοντας να διαψεύση το γκαρσόνι, πήγε κι' έρριξε μια ματιά στο πανωφόρι του πατέρα του. Άλλοίμονο! Ο ύπάλληλος είχε δίκιο!... Ο κόμης άνεκάλυψε στις τσέπες του παλτου δυο τράπουλες όμοιες μ' εκείνες που είχαν κατασχεθη πριν από λίγο!...

— Είχα δίκιο, λοιπόν, κύριε πρόεδρε, που δεν ήθελα να φανερώσω τον συνένοχό μου; ρώτησε το γκαρσόνι, γελώντας σαρκαστικά.

Ο Βαλτανέζ έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του, συντριμμένος από τη ντροπή του. Μια τρομερή πάλη γινότανε μέσα του. Πέρασαν έτσι δέκα λεπτά της ώρας. Βαρεία σιωπή ήταν άπλωμένη στο γραφείο. Τέλος, ο κόμης σήκωσε το κεφάλι του με ύφος ανθρώπου που έλαβε μια όριστική άπόφασι.

— Θα καταλαβαίνης, βέβαια, και μόνος σου, είνε στον ύπάλληλο, ότι δεν μπορείς να μείνης στη λέσχη. Όστόσο, δίνω θέλω να σε καταγγείλω στην άστυνομία... Θα σου δώσω, μάλιστα, κι' ένα τσέκ έκατό χιλιάδων φράγκων, που θά μπερήσης να το έξαργυρώσης στην Έλβετία, με τον όρο όμως να πάρης άμέσως το τραίνο για τα σύνορα. Έχω να ζητήσω και κάτι άλλο από σενα: Σε λίγο θά άνακοινώσω στα μέλη της λέσχης το όνομα του ένόχου... Έσύ δεν πρέπει να διαμαρτυρηθής ή να με διαψεύσης...

— Θέλετε, λοιπόν, να ρίξετε το βάρος της κατηγορίας στον κ. Μωρίς ντε Ρονσερέ; ρώτησε το γκαρσόνι. Αυτό δεν είνε διόλου εύγενικό εκ μέρους σας!... Μά τί μ' ενδιαφέρουν έμένα ή ύποθέσεις των άλλων;... Είμαστε σύμφωνοι, κύριε πρόεδρε... Μπορείτε να βασίζεστε σε μένα...

Τόσο το καλύτερο... Θά φύγης άμέσως για την Έλβετία. Και άν άργότερα έρωτηθής, θά επιμένης ότι ο έννοχος είνε εκείνος που ύπέδειξα εγώ...

— Πολύ καλά, κύριε! Μήπως έχω κανένα συμφέρον να πω το αντίθετο; Άφου μάλιστα πρόκειται να εισπράξω έκατό χιλιάδες φράγκα...

— Πάρε τώρα το τσέκ και πήγαινε.

Όστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, ο πρόεδρος της λέσχης, άφου έμεινε λίγες στιγμές κλεισμένος ολομόναχος στο ιδιαίτερο γραφείο του, παρουσιάστηκε ξαφνικά στην αίθουσα του παιχνιδιού.

Τα μαλλιά του ήσαν άνακατωμένα, τα μάτια του πεταμένα έξω από τις κόγχες. Θανάσιμος ώχρότης ήταν χυμένη στο πρόσωπό του.

— Τί πάθατε, Βαλτανέζ; τον ρώτησαν κατάπληκτοι οι φίλοι του.

— Έπέβαλα, κύριοι, στον έαυτό μου την τιμωρία που μου άξιζε! άποκρίθηκε ο κόμης με βραχνή φωνή. Είχα την έλπιδα ότι δεν θά με άνεκάλυπταν... Χαμένες, όμως, πήγανε ή προσπάθειές μου... Το γκαρσόνι με πρόδωσε...

— Τί θέλετε να πήτε;

— Έγώ, κύριοι, προμήθευα στη λέσχη τις τράπουλες του μπακαρά... Κι' έβαζα σημάδι στα χαρτιά κάθε φορά που έπρόκειτο να κάνω μπάνκο...

(Η συνέχεια εις την σελίδα 51)

— Τολμάς να κατηγορής τον πατέρα μου, έλεεινέ! φώναξε ο Βαλτανέζ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ ΜΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

(Συνέχεια από την σελίδα 41)

«Η γυναίκα μου με περιμένει... Θά της πάω σκνίπα στο μεθύσι!...»

ΜΑΞΙΜ.— Εί-είδδες πηπώς γίνεται ό ά-ά-άνθρωπος όταν μιμε-μεθύση;...

ΤΟΤΟΣ.— Ναι, βλέπω τά χάλια και τών δυό σας... (Παίρνει ένα τσιγάρο από την σιγαροθήκη του, θιάζει κι' ένα σπύρτο, θιάζει τό σπύρτο στο στόμα του και τρίβει τό τσιγάρο στο κουτί).

Τί διάβολο έχουν τά σπύρτα αυτά και δέν ανάβουν!

ΜΑΞΙΜ.— "Ε... ττί λέτε... Πάάάμε νά κοι-ι-ι-ιμηθούμε.

ΖΑΚ.— Νσί, πάμε... 'Η γυναίκα μου με περιμένει...

(Ύστερα από δέκα λεπτά τής ώρας βρίσκονται και οι τρεις, χωρίς νά τό καταλάβουν πώς, στο καμπαρέ «Στάρ»...)

ΖΑΚ.— Ποιός είπε του σωφέρ νά μās φέρη έδω;

ΤΟΤΟΣ.— Ξέρω κι' έγώ;

ΜΑΞΙΜ.— Ού-ού-ούτε έγώ δδδδν ξέ-ξέ-ξέρω...

ΤΟΤΟΣ.— Μιά φορά, καλά είνε έδω.. "Ας πιούμε μιά σαμπάνια...

(Ύρα 5η πρωινή. Τά γκαρσόνια του καμπαρέ είχαν τήν εύγενή καλωσύνη νά μεταφέρουν τούς τρεις φίλους... στο άντικρινό πεζοδρόμιο.)

ΖΑΚ.— Ξημέρωσε ή μου φαίνεται ότι ξημέρωσε;

ΤΟΤΟΣ.— Δέν βλέπω καλά... Αυτό τό δέντρο ήρθε και στάθηκε μπροστά μου!...

ΜΑΞΙΜ.— Ζάκ... 'Η γυ-γυ-γυναίκα σου θάάά σέ πε-πε-περιμένει!.. Θά ά-ά-άννησυχή...

ΖΑΚ.— Μπα! Θά κοιμήθηκε τέτοια ώρα... Δέν θά με περιμένη πειά... "Εχω μιά έμπνευσι... Πάμε στο «Περροκέ» νά χορέψουμε λίγο και νά ξεμουδιάσουν τά πόδια μας;

ΤΟΤΟΣ.— Άστειεύσαι, βέβαια! 'Η ώρα είνε περασμένη! Πρέπει νά γυρίσης σπίτι σου... 'Η γυναίκα σου θά σέ περιμένη!...

ΖΑΚ.— 'Η γυναίκα μου; "Α, ναι, ή γυναίκα μου!... (Κουταυλαχει σαν ζαλισμένο όρνίθι).

'Η γυναίκα μου... Χι, χι, χι!... ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 13)

νά μου ψιθυρίζη λόγια έρωτικά, τρυφερά και παθητικά, σαν νά είχε μπροστά του ένα δειλό κι' άθωο κορίτσι...

Πώς μπορούσα νά κρατηθώ και νά μήν πέσω στην άγκαλιά του; Πώς μπορούσα νά μή γίνω δική του;...

Ζήσαμε έτσι έξη όλόκληρους μήνες... Αυτή ήταν ή πιό ώραία περίοδος τής ζωής μου... Ποτέ δέν ήμουν τόσο εύτυχισμένη, ούτε στα καλύτερα χρόνια τής νεότητός μου...

Μιά μέρα όμως κάποιο βαπόρι πέρασε από κει και μās πήρε! Τό μαγικό μου όνειρο είχε τελειώσει πειά.

'Η κ. Φάρνακλ έμεινε σιωπηλή μερικές στιγμές. "Επειτα πρόσθεσε με φωνή που μόλις άκουγόταν:

— Δέν ξέρω αν έκανα καλά, αγαπητή μου φίλη, που σου τά είπα όλ' αυτά... 'Αλλά φταίει τό τηλεγράφημα που έλαβα πρό όλίγου. Προέρχεται από έ κεί νον... Μου θυμίζει ότι σήμερα είνε ή επέτειος του ναυαγίου, του εύτυχισμένου, του εύλογημένου ναυαγίου μας...

I. ΡΟΝΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΡΟΥΖΒΕΛΤ

(Συνέχεια από την σελίδα 12)

τήν παρηγοριά ότι εργάζεται για τό καλό τής ένδοξης πατρίδος του...

Δέν θέλουμε νά τελειώσουμε τό σημείωμα αυτό χωρίς νά σας αναφέρουμε κι' ένα ανέκδοτο, που χαρακτηρίζει επιγραμματικώτατα τήν άφέλεια του παλαιού και νέου Προέδρου τών 'Ηνωμένων Πολιτειών:

Μιά μέρα, παρουσιάστηκε ενώπιόν του ένας ταπεινός εργάτης, ό οποίος ήθελε νά παραπονεθί στον 'Ανώτατο 'Αρχοντα επειδή τόν έδωξε ό προϊστάμενός του από τήν εργασία του. 'Ο Ρουζβελτ κατάλαβε άμέσως ότι ό εργάτης αυτός δέν είχε δίκη και ότι ό εργοδότης του είχε λόγους σοβαρούς για νά τόν απομακρύνη από τό εργοστάσιό του.

— Καί τώρα, τί ζητάς από μένα; ρώτησε τόν παραπονούμενο.

— Νά μου θρήτε εργασία, κύριε Πρόεδρε!

— 'Απ' όσα μου είπες, έβγαλα τό συμπέρασμα ότι δέν ήσουν συνεπής στα καθήκοντά σου... Δέν μπορώ, λοιπόν, νά σου κάνω τίποτα...

— Μά, δούλεψα τέσσερα χρόνια στο εργοστάσιο αυτό!... διαμαρτυρήθηκε ό εργάτης. 'Ο προϊστάμενος δέν είχε τ' ικαίωμα νά με διώξη!...

— Κι' έγώ δουλεύω τέσσερα χρόνια για τήν 'Αμερική!

ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 28)

δες ψάρια, με τήν έκρηξι τής δυναμίτιδος μέσα στα νερά, χαλούν τό γόνο όλόκληρων εκατομμυρίων ψαριών. «Μπομποπαδόροι» λέγονται οι δυναμιτιστάι που χρησιμοποιούν δυό και τρία φυσίγγια δυναμίτιδος μαζύ, τήν λεγομένη «μπόμπα», για νά ψαρέψουν μιά μεγάλη ποσότητα ψαριών. «Τριτάκηδες» δέ οι ψαράδες που χρησιμοποιούν ένα τρίτον του φυσιγγίου δυναμίτιδος στο ψάρεμά τους.

Οι «μεγαλέμποροι» του λιμανιού επίσης είνε μιά φοβερή πληγή του Πειραιώς. Αυτοί έχουν μιά ένεσι γεμάτη ναρκωτικό πάντα στην τσέπη τους. 'Ο ναρκομανής λοιπόν τούς πλησιάζει, τούς ριχνει στην τσέπη τό αντίτιμον τής «καρφωτής», τής ένεσεως δηλαδή, κ' ύστερα προχωρεί σέρνοντας τά θρωμικά κουρέλια του. Τότε ό «έμπορος» ταχύνει κι' αυτός τό θήμα του, πλησιάζει τόν ναρκομανή και του καρφώνει τή σύριγγα στο κορμί του, όπου τύχει, πάνω από αυτά τά θρωμικά κουρέλια. "Επειτα εξακολουθεί νά προχωρή χωρίς κανείς ν' αντιληφθί αυτήν τήν ανατριχιαστική σκηνή! Μετά από λίγο όμως ό ναρκομανής καθώς θαδίζει, κυριεύεται από μιά φοβερή ύπνηλία και σωριάζεται καταγής μέσα στη λάσπη...

'Ολοι αυτοί οι «έμποροι του θανάτου» είχαν κάποτε τό «στρατηγείο» τους σ' ένα σαπισμένο καράβι στις παληές δεξαμενές. 'Η άστυνομία όμως τούς ανακάλυψε και τούς κυνηγησε. Κι' έτσι σήμερα περιωρίστηκαν νά κάνουν δουλειές του ποδαριού στο λιμάνι και στην πλατεία 'Ιπποδαμείας...

Οι άνθρωποι πάλι με τις «τρεις δακτυλίθρες και τήν φακή» είνε παρόμοιοι με τούς «παπατζήδες». Ζητούν από τό θύμα τους νά τούς θρή τήν φακή που τήν έχουν σκεπάσει με μιά δακτυλίθρα. Καί μ' αυτό τόν άπλό όσο και σατανικό τρόπο κατορθώνουν νά «ξαφρίζουν» τό θύμα τους.

Τέλος έρχονται οι «βασιλείς τών σπηλαιών» τής Πειραικής, τής Καστέλλας και του Τουρκολίμανου, που είνε οι άλητες κ' οι άνθρωποι που έχουν ένα σκοτεινό παρελθόν. 'Εκει μέσα καταφεύγουν μόλις άνατείλη ό ήλιος για νά ξεκουραστούν από τή νυχτερινή δράσι τους. Κι' από εκεί τούς μαζεύει ή άστυνομία και τούς στέλνει στη φυλακή.

Καθώς βλέπετε, ό υπόκοσμος του Πειραιώς είνε έξ ίσου σκοτεινός και περιέργος όπως ακριβώς ό υπόκοσμος τής Μασσαλίας ή του 'Αμβούργου. Μά ή άστυνομία λιμένος κανει ό,τι μπορεί για νά περιορίζη τήν δράσι τους.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ

(Συνέχεια από την σελίδα 48)

Και ό κόμης συνέχισε με φωνή πιό αδύνατη...

— "Επρεπε νά κάνω τήν έξομολόγησι αυτή, γιατί σέ λίγο δέν θά ζώ πειά...

Πλησίασε τόν πατέρα του, ό όποιος στεκότανε σέ μιά άκρη, έμβρόντητος, με μάτια όρθάνοιχτα από τρόμο, δαγκώνοντας τά χείλη του για νά μήν ξεφωνίση, και του είπε:

— Σου ζητώ συγγνώμη, πατέρα, για τήν λύπη που σου προξενώ... Μά ένας Βαλτανέζ δέν μπορεί νά ζήση ύστερ' από ένα τέτοιο σκάνδαλο... "Ηπια ένα φιαλίδιο λάβδανο... Λίγες στιγμές ζωής μου μένουν άκόμη...

Και με τρεμάμενα βήματα, βγήκε από τήν σάλλα του παιχνιδιού, ένω οι παριστάμενοι τόν κύτταζαν άμίλητοι, άποσβολωμένοι...

'Ο μαρκήσιος ντέ Βλτανέζ έτρεξε από πίσω του, τόν άγκάλιασε και του είπε χαμηλόφωνα:

— Παιδί μου! Δέν πιστεύω νά έκανε τήν τρέλλα αυτή!... Θ' άποκαλύψω ότι έγώ είμαι ό πραγματικός ένοχος!...

— "Οχι, πατέρα! τραύλισε ό κόμης. Δέν έχεις τό δικαίωμα αυτό!... Μή ξεχνάς ότι έσύ δέν πρέπει ν' άτιμασθής επειδή έχεις γυιό... ένω έγώ δέν έχω παιδιά για νά τούς κληροδοτήσω ένα ντροπισαμένο όνομα... "Ηταν προτιμότερο νά λείψω έγώ...

"Υστερ' από δέκα λεπτά τής ώρας, ό κόμης ντέ Βαλτανέζ δέν ζούσε πειά...

Κόμης ΕΜΕΡΙΚ

ψιθύρισε τότε ό Ρουζβελτ. Καί όμως αν με διώξης έσύ από τήν θέσι μου, με τήν μαύρη ψήφο σου, επειδή θά νομίζης ίσως ότι δέν είμαι ικανός... δέν θά μπορέσω νά θρώ πουθενά άλλού εργασία!... Αυτή είνε, αγαπητέ μου, ή τραγική μοίρα μας! Είμαστε όλοι εργάτες και μās έκτιμούν άναλόγως τής εργασίας μας!...